

MOSTRA LITERARIA LLAVANERES 2023

MODALITAT: PROSA

GRUP F: DE 26 ANYS EN ENDAVANT

PETITA HISTÒRIA D'AMOR EN TRES ACTES

ACTE PRIMER

EN PERE TROBA EL LLUÇ

Estic rebentat! Sempre em passa el mateix. Surto per comprar una mica de fruita i acabo comprant per a un regiment. Ja m'ho diu la Isabel que em faci una llista. El que hi ha a la llista i ja està, Pere. Mira si és fàcil! Però si avui no me'n feia falta cap de llista. Si jo ja sabia el que anava a buscar. Dos quilets de pomes i un meló. Però no hi puc fer més. Començo a fer el badoc de parada en parada i tot em fa peça. Les maduixes vermelles i llunts i tan ben posades, els préssecs de vinya que ja comencen a estar al punt i els tomàquets d'amanir que ara a l'estiu sí que són gustosos. Els de tota la vida manoi que ara n'hi ha de tantes menes que de vegades sembla que hakis de fer un curset per comprar quatre tomàquets. Posa'm unes quantes avellanes, noia. Així ja està bé i una bossa de nous. Amb closca, sí, que així m'entretinc.

Quan marxava no m'he pogut estar de passar per les parades d'embotits. I, apa, que no en saben aquestes dones del mercat! Bon dia, Pere, tasti aquest pernilet tan bo i t'acosten un tall de pernil primet amb aquella flaire. No te'l posen a la boca perquè no hi arriben i ja està, ja m'han encolomat el pernilet, el bull una mica picant i el formatge de maó que ja veurà que amb un bon vinet està que hi canten els àngels. El que em cantarà les quaranta serà el doctor Buixadé quan hi torni. Però be que li vaig fer cas i vaig deixar de fumar fa dos anys no? Doncs una mica de pernil me'l dec poder permetre, oi?

Bé, ja quasi soc a casa. Quines ganes de seure a dinar un platet de llenties. Si encara hagués agafat el carretó. La Isabel sempre el té darrera la porta de la cuina però, no m'hi sé veure jo i ara tinc la mà entumida de tant de carretejar aquest dues bosses i la suor em baixa per l'esquena. Però vinga ,va, Pere, que ja arribes!

Ospa, qui ha deixat aquest paperot de diari aquí al mig de la vorera. Sort d'haver-lo vist que la setmana passada el veí va ensopegar i ara va ben coix. Val més que deixi un moment les bosses i el tregui d'aquí el mig. Però, que hi ha aquí dins? Ai las! però si ets un pobre lluç! T'han ben pescat eh! I ben fresc que semblas, però si remenes la cua i tot. Encara ets viu. Mira-te'l com obre la boca. No el puc pas deixar a aquí jo aquest peixot. A saber qui l'ha perdut. Me l'enduré cap a casa. Jo no soc gaire de peix saps? però amb unes patates estaràs ben bo. I ni piu a la Isabel de que ens hem trobat al mig del carrer tu i jo eh! Es molt escrupolosa i ja se jo on acabaries.

Ja estic veient la cara de sorpresa de la dona quan entri a casa i li digui. Isabel no et creuràs el que he comprat per sopar aquest vespre. Un llucet per fer al forn!

ACTE SEGON

EL LLUÇ CONEIX EN PERE

Aquí estirat a terra i embolicat en un diari, de poca cosa em serveix remenar la cua. Per molt que m'hi escarrassi d'aquí no em moc. Com era allò d'estar com peix a l'aigua o millor dit com peix fora de l'aigua. Incòmode, molt incòmode. Em neguiteja d'allò més sentir-me les escates eixutes. I aquest baf de tinta mullada com si m'hagués escopit un calamar. El paper em tapa l'ull, el que no tinc estampat a terra, i no veig res però de cop algú el decanta i veig el cel. És tan blau que per un moment penso que torno a ser l'aigua i començo a remenar la cua per no res, però aleshores veig una cara que se m'acosta fins a un pam amb els ulls sorpresos. Que no has

vist mai un peix, tu vell xaruc, i començo a recordar el que m'ha passat.

Fa un estona era al mercat estirat damunt del gel. S'hi estava prou bé allà amb els altres lluços escoltant la cantarella de la peixatera. Quants te'n poso d'escamarlans reina? I popets mig quilo només? Pensa que un cop al foc queden en res. Fins que una dona de cara rodona i riallera m'ha assenyalat amb el dit li ha dit a la mestressa que li poses aquell lluç mitjanet d'allà. Mitjanet! Mai ningú no m'havia dit mitjanet. No sabia com entomar-ho però m'ha semblat que la dona ho deia amb un to dolç i he pensat que no devia pas ser ofensiu. La peixatera li ha demanat que si el volia tallat i ella li ha dit que no calia i aquí ves per on, ja m'ha tornat a caure bé. M'ha embolicat amb un full de paper de diari i m'ha posat en una bossa amb una sèpia i quinze petxines que no paraven de xerrar però bo i així quan li ha allargat la bossa he pogut sentir com li deia un que tinguis un bon dia, Isabel. He trobat que el nom sonava bé. Isabel, Isabel, Isabel anava repetint jo mentre ella caminava i la bossa es movia al ritme del seu braç. Semblava tan contenta que m'ha encomanat la seva alegria.

Però tot d'una amb tanta alegria la bossa s'ha esbotzat, jo i paper hem sortit disparats i he quedat estabornit al mig de la vorera fins que m'he revifat una mica i he començat a moure la cua. Però us ben asseguro que aquesta cua meva fora de l'aigua no serveix per res. I ara aquest vellet que em mira i em diu pobre lluç. Diu que se m'emporta a casa i penso que qualsevol cosa m'està bé per tal de no quedar-me estès en aquest terra tan dur. A part em comencen a fallar una mica les forces. També em diu que no li digui a la Isabel que era al mig del carrer i en sentir aquest nom el cor em fa un bot. No se pas si li sabré dir una mentida jo a la meva Isabel.

ACTE TERCER

LA RETROBADA

Caram sí que triga avui en Pere i el dinar ja és a punt. M'asseuré una estoneta mentre no arriba. Tot plegat per anar a buscar quatre pomes i un meló. No, si ja me'l conec. M'hi jugo el que vulguis que torna carregat com una mula. Estic cansada de dir-li. Som dues mones, Pere. Què vols que en faci jo de tant de menjar? Acabaria abans anant-hi jo però ho faig perquè camini. Si no fos perquè l'envio a plaça a buscar quatre coses no es mouria del sofà. Amb els seus llibres i quatre becaines ja tindria el dia fet.

Hi ha coses, però, que m'agrada més anar a comprar jo. Com ara el peix. El peix ha de ser comprar i fer i a part no es pot anar amb una idea fixa. S'ha de triar el que hi ha i això si ho veus maco. Que per alguna cosa vinc de família de pescadors, jo! Com aquest matí que m'he arribat a la plaça del peix a veure que veia per sopar. Anava amb la idea d'un llobarro però és ben bé que hi ha peixos que ara no es troben gairebé mai. A casa nostra es menjava el que s'havia pescat aquell dia, sorells, maires, pagells o les mabres que ningú les volia. Però avui dia a les peixateries només hi trobes lluç, llenguado, rap, salmó. Peixos de rics diria mon pare! He agafat un lluç no gaire gran però molt fresc que encara cuejava, una sèpia i una mica de closca per l'arròs de diumenge.

Ui, ja sento la porta del cancell de baix. Deixa'm tornar a escalfar les lleties. Un cop encès el foc perquè facin una mica de xup-xup, vaig cap a la porta i veig en Pere com puja les escales esbufegant i carregat. Em fa patir. L'altre dia va tenir un desmai. Quan el vaig veure estirat a terra blanc com el paper, vaig notar que a mi també em faltava l'aire. El metge va dir que no havia estat res. Tan bé que ens hagués anat haver comprat el baix ara fa quinze anys quan es va morir L'Anselma. La seva filla prou que ens va insistir i ens va dir que penséssim que els anys passen volant però aleshores

tant en Pere com jo encara pujàvem les escales lleugers i a més no volíem deutes.

Arriba a dalt i em fa un petó. Quan entra sempre em fa un petó, encara que només faci mitja hora que és fora. Em mira amb cara de murri i veig que treu un paquet de la bossa i m'ensenya tot cofoi un lluç embolicat en paper de diari. Diu que l'ha comprat per sopar, que l'ha vist maco i que és mitjanet com a mi m'agraden. Ha pensat que el podríem fer al forn. Trobo una mica estrany que en Pere hagi comprat peix. Que farem ara amb dos lluços? Però el veig tan content que no goso a dir-li que jo ja n'havia comprat un i me l'emporto cap a la cuina per posar-lo a la nevera. Quan endreço el calaix del peix veig que el meu lluç no hi és i tot de cloïsses escampades sortint de la bossa foradada. Sem'escapa el riure. Vaig cap al menjador amb el lluç a la ma disposada a treure l'entrellat de tota aquesta història de lluços mitjanets. Però a mig camí m'ho repenso. Que li haig de dir jo a aquest home que encara em fa riure després de tants anys. Res, farem peix al forn! Abans de tornar a desar el lluç me'l miro. Potser són imaginacions meves però, diria que m'ha picat l'ullet.

LLUÇ AL FORN A L'ESTIL ISABEL

Ingredients: Un lluç mitjanet i una mica enamoradís, tres patates, dues cebes, sal, pebre, oli d'oliva verge, dues branques de romaní, un got de vi blanc i una llimona.

Elaboració: Peleu les patates i la ceba, talleu-les a llesques fines i ofegueu-les amb una mica d'oli. Feu un llit amb les patates i la ceba i poseu-hi al damunt el lluç. Salpebreu-ho tot, aboqueu-hi al damunt el got de vi blanc i afegiu-hi el romaní una mica trinxat. Coeu-ho al forn uns quinze minuts. Abans de portar-lo a taula amb un somriure amaniu-lo amb una mica d'oli i un raig de llimona